

LASSITER

J.R. Ward

Lassiter

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

J. R. Ward

Lassiter – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LASSITER

LASSITER

Dvacátý první díl
románového cyklu

BRATRSTVO ČERNÉ DÝKY

J. R. WARD

Věnováno:

Wrathovi, který před téměř dvaceti lety přišel
a ukázal mi svůj svět.

Lassiterův příběh, stejně jako všechny ostatní,
které byly nebo někdy budou...
... začíná a končí s tebou.

SLOVNÍČEK POJMŮ A VLASTNÍCH JMEN

ahstrux nohstrum

Soukromá stráž s oprávněním zabíjet, která je do své funkce jmenována králem.

ahvenge

Čin, jímž je vykonána smrtící odvěta; typicky je prováděn milovaným.

Bratrstvo černé dýky

Elitně vycvičení upíří válečníci, kteří chrání svou rasu proti Vyhlažovací společnosti. Díky selektivnímu křížení v rámci svého druhu jsou bratři obdařeni mimořádnými tělesnými i duševními schopnostmi a rychlou regenerací organismu. Zpravidla nejsou pokrevně spřízněni a za členy Bratrstva je jmenují stávající členové. Jsou od přírody agresivní, tajnůstkářští, spoléhají sami na sebe a žijí stranou řadových upírů. S příslušníky jiných kast se stýkají jen výjimečně, především když se potřebují nakrmit. V říši upírů, kde o nich koluje řada legend, jsou zbožně uctíváni. Smrt jim může způsobit pouze vážné zranění, například střelná rána nebo probodnutí srdce.

bezduchý

Člověk zbavený duše, který pronásleduje a vyhlažuje upíry, člen Vyhlažovací společnosti. *Bezduchého* lze zabít pouze bodnou ranou do hrudi v místě, kde mívá srd-

ce; jinak jsou nesmrtelní. Nepijí, nejedí a nejsou schopni pohlavního styku. Vzhledem k tomu, že jejich pleť, veškeré ochlupení i duhovky časem ztrácejí pigment, jsou plavovlasí, bledí a mají světlé oči; voní po kojeneckém zásypu. Po uvedení do řádu Omegou uschovají na bezpečné místo keramický hrnek, v němž je uloženo jejich srdce, které jim bylo vyjmuto při iniciaci.

cohntehst

Konflikt mezi dvěma upíry soupeřícími o právo milovat se s upírkou.

Dhunhd

Peklo.

doggen

Podle hierarchie v upíří společnosti příslušník kasty služebnictva. Svým pánům slouží v duchu konzervativních zvyklostí a dodržují formální společenská pravidla chování i oblékání. Denní světlo jim neublíží, ale poměrně rychle stárnou. Průměrná délka života *doggenů* činí pět set let.

ehros

Vyvolená vyškolená v oblasti sexuálního umění.

exhile dhoble

Zlé nebo prokleté dvojče, to, které se narodí jako druhé.

ghardian

Strážce jedince. Existují různé stupně *ghardianů* přičemž nejmocnější je *whard*, jemuž je svěřena do péče upírka, na niž se vztahuje *sehkluze*.

glymera

Společenské jádro upírské aristokracie, zhruba odpovídající anglické společenské smetánce z období regentství (začátek 19. století).

hellren

Upír mužského rodu spojený manželským slibem s upírem ženského rodu. Muži mohou mít i více manželek.

hyslop

Výraz označující selhání úsudku, jež zpravidla bývá důsledkem ohrožení mechanických funkcí vozidla nebo jiného motorizovaného dopravního prostředku. Kupříkladu když někdo nechá klíče v autě, které zůstane přes noc zaparkované před domovem rodiny, načež je řečené auto ukradeno.

chrih

Ve Staré řeči symbol ctihodné smrti.

Krypta

Posvátná hrobka Bratrstva černé dýky, využívaná jednak k obřadům a jednak jako úložiště keramických nádob *bezduchých*. Rituály konané v Kryptě zahrnují zasvěcení, pohřby a kázeňská řízení s bratry. Na posvátnou půdu mají přístup jen členové Bratrstva, Stvořitelka nebo uchazeči o přijetí mezi válečníky.

leahdyr

Mocný a vlivný jedinec.

leelan

Výraz něhy a lásky (volně přeloženo „nejdražší“).

lewlhen

Dar.

lheag

Uctivý výraz, jímž sexuálně podřízený subjekt oslovuje dominantní osobu.

Lhenihan

Bájny tvor, vyhlášený svou sexuální náruživostí. V moderním slangu označení muže nadpřirozených rozměrů a sexuální výkonnosti.

lys

Mučicí nástroj používaný k odstranění očí.

mahmen

Matka, používáno jako označení skutečného stavu i jako výraz náklonnosti.

mhis

Kamufláž určitého hmotného prostředí; vytvoření iluzorního pole.

***nalla* (ž. r.) nebo *nallum* (m. r.)**

Lichotivé označení, znamená „milovaná/milovaný“.

newling

Nedotčená mužem; panna.

období potřeby

Doba plodnosti upíra ženského pohlaví. Obvykle trvá dva dny a provází ji silná sexuální touha. Poprvé nastupuje přibližně pět let po proměně a poté vždy jednou za dekádu. Jsou-li upíři mužského rodu v blízkosti ženy, která prochází obdobím potřeby, do určité míry na ni reagují. Tato perioda může být velmi nebezpečná, protože mezi soupeřícími muži často dochází ke rvačkám, zejména pokud dotyčná žena nemá druha.

Omega

Ďábelská tajemná postava mužského principu, která pronásleduje a hubí upíry ze zášti vůči Stvořiteli. Existuje v nadčasové říši a disponuje obrovskou mocí, neovládá však zázrak stvoření, ani nedokáže vdechnout nový život.

otrok krve

Upír mužského nebo ženského rodu, který je nucen poskytovat krev jinému příslušníkovi své rasy. Od tohoto zvyku se většinou upustilo, nicméně ho zákon nezakazuje.

phearsom

Výraz označující potenci mužských pohlavních orgánů. V doslovném překladu přibližně „zaslouží si vstoupit do lůna ženy“.

princeps

Nejvyšší stupeň upírů aristokracie, nad nímž stojí jen členové První rodiny nebo Vyvolené Stvořitelky. Nositel tohoto titulu se s ním musí narodit; titul nemůže být udělen.

proměna

Klíčový okamžik v životě upíra, kdy se on nebo ona mění v dospělého příslušníka rasy. Poté se musí živit krví jedince opačného pohlaví, aby přežil, a nesmí se vystavovat slunci. K proměně dochází zpravidla po dovršení pětadvacátého roku života. Někteří upíři, především muži, proměnu nepřežijí. Před proměnou je upír zesláblý a netečný, nejeví zájem o sex a nedokáže se dematerializovat.

První rodina

Král a královna upírů včetně všech jejich případných potomků.

pyrokant

Označuje kritickou slabinu konkrétního jedince. Může být vnitřní, například závislost, nebo vnější, například milenec.

rahlman

Spasitel.

rythus

Rituální způsob usmíření či nápravy, jež navrhuje ten, kdo urazil druhou osobu nebo spáchal přestupek. Je-li nabídka *rythu* přijata, poškozený vybere zbraň, již použije proti provinilci, který nemá možnost obrany.

sehkluze

Stav určité izolace či odloučení, který král uděluje upírce na základě žádosti jejích rodinných příslušníků. Na upírku dohlíží poručník, *whard*, zpravidla nejstarší člen její domácnosti, který má ze svého titulu právo rozhodovat o způsobu jejího života a dle vlastního uvážení jí buď zcela, nebo částečně může zabránit v kontaktu s okolním světem.

shellan

Upír ženského rodu spojený manželským slibem s upírem mužského rodu. Vzhledem k silně majetnickému chování zadaného muže mívají ženy pouze jednoho druhá.

Stín

Nadčasová říše, v níž se mrtví setkávají se svými blízkými a kde tráví věčnost.

Stvořitelka

Tajemná síla ženského principu, která uděluje privilegia, je rádkyní krále a správkyní upířích archivů. Žije v nadčasové říši a je obdařena nesmírnou mocí. Ovládá umění stvoření, které uplatnila při zrodu populace upírů.

symphath

Poddruh upíra; mimo jiné je charakterizován též schopností a touhou manipulovat s emocemi druhých (např. výměna energie). Historicky byli *symphathové* diskriminováni a v určitých obdobích na ně upíři pořádali štvaniče. Jsou na pokraji vyhynutí.

talhman

Zlá stránka jednotlivce. Tmavá skvrna na duši, která se dere na povrch.

trahyner

Oslovení používané mezi dvěma upíry mužského rodu, kteří vůči sobě navzájem chovají hluboký obdiv a přízeň; volně přeloženo „milovaný přítel“.

upír

Příslušník druhu odlišného od jedinců *Homo sapiens*. Aby upíři přežili, musí pít krev opačného pohlaví. Naživu je udrží i lidská krev, ale takto nabytá síla rychle pomíjí. Po proměně, k níž dochází kolem dvacátého pátého roku života, se upíři nesmějí vystavovat slunci a pravidelně se musí krmit krví. Po kousnutí upírem ani po smíšení krve obou druhů se člověk v upíra nemění, avšak jsou známy vzácné případy, kdy došlo ke zkřížení upíra s jinými druhy. Upíři se můžou kdykoli dematerializovat, ale při této činnosti se musí plně soustředit a oprostit se od veškerých emocí; nesmějí s sebou přenášet těžké předměty. Dokážou odstranit z lidského mozku vzpomínky, ale jen pokud jsou krátkodobé. Upíři se dožívají až tisíce let, někdy i déle.

urozený

Nejvyšší šlechtická hodnost mezi upíři aristokracií, hned po První rodině nebo Vyvolených ve službách Stvořitelky. Titulu se nabývá narozením, nikoli propůjčením.

Vyhlazovací společnost

Řád zabijáků vytvořený Omegou za účelem vyhlazení populace upírů.

Vyvolená

Upírka, vychovávaná podle přísných pravidel, předurčená do služeb Stvořitelky. Tyto ženy pocházejí z uroze-

ných rodin a jsou založeny spíše duchovně než světsky. S muži se nestýkají vůbec nebo jen zřídka, ale v zájmu zachování aristokratické rodové linie se můžou provdat za válečníka, kterého vybírá Stvořitelka. Umí předpovídat budoucnost. Kdysi se jejich krví krmili nezadaní členové Bratrstva, ale samotní bratři tuto zásadu zrušili.

wahlker

Poutník. Jedinec, který zemřel a vrátil se do života ze Stínu. *Wahlkerům* se dostává velké úcty a jsou ctěni a váženi pro námahu, kterou podstoupili.

whard

Kmotr nebo kmotra jedince.

KAPITOLA PRVNÍ

GORDON MEMORIAL PARKWAY 11287
CALDWELL, STÁT NEW YORK

Nedělá mi to velký zadek?“ Otázka padla úplně nenuceně, jako by sakra dávala nějaký smysl, a Eddie Blackhawk otevřel ústa k odpovědi. Pak potřásl hlavou. „Nevím, jak reagovat.“

„Ale no tak.“ Jeho nejlepší přítel Adrian Vogel zagesdikuloval přes okno šedočerného Mini Cooperu. „Bud' upřímný.“

Na zlomek vteřiny se v Eddieho mysli zahrnul obraz chlápka s vyčkávavým výrazem, udička paměti, která byla zbytečná po těch staletích, co spolu strávili: Ad byl drsnácký pohledný týpek, učiněný Hugh Jackson, vysoký a tmavý, jen doplněný stříbrnými piercingy v chřípí, na dolním rtu, na vnějších okrajích uší. Nedávno si oholil hlavu – protože si zásluhou reklamy s Petem Davidsonem koupil holicí strojek a nic jiného k holení neměl – a vlasy už mu dorůstaly a tvořily na lebce stín. Oblečení měl černé a bundu taky. Stejně tak i zbraně, ačkoliv ty byly stejně jako jeho intimní místa zakryté.

„Haló?“ pobídl Eddieho druhý padlý anděl. „Co říkáš mně a tomu autu?“

„Žasnu, že se ti do něj vejde pozadí.“ Eddie se rozhlédl po zchátralém autosalonu. „Proč že tu jsme?“

„Vole.“ Adrian vystoupil, mohutné svalnaté tělo se rozšiřovalo do obvyklé výšky a šířky, jako by se znovu nafukovalo po vyjmutí z vakuového balení. „Klidně si nadávej, víš. To tě nezabije.“

Vzhledem k tomu, že byli oba nesmrtelní, téma zba-

vení života bylo podružné – stejně jako veškeré názory na tuhle hračku o rozměrech krabice od bot, která se na trhu vydávala za schopnou silničního provozu. A zatímco se Eddie už asi po sté rozhlížel kolem sebe, byl by rád slyšel odpověď na svou otázku: Co sakra dělají na tomhle místě? Mezi obklady stěn z umělého dřeva, vybledlými fotkami aut z osmdesátých let, vylétajících z ostrých zatáček, a sortimentem, který působil dojmem kandidátů na náhradní díly, si připadal, jako by se vrátil v čase o čtyři desetiletí a Kate Bushová by měla každou chvíli uvést novou skladbu, místo aby ji uváděl Netflix jako soundtrack pro pamětníky.

Ale na druhé straně, uzavřeli dohodu s Bohem, že ano. A při tom, jakých pokroků nedosahovali za poslední tři roky své mise, proč by tady *neměli* skončit? Nebylo to tu o nic víc nasměrované ani nahodilé než kterékoli jiné místo v Caldwellu.

„Zdravím,“ zazněl tichý hlas, „chtěli byste něco vědět o tom Mini?“

Eddie stočil zrak a potom musel zamířit dolů, hodně dolů. Brunetka, která k nim přistoupila, měřila jen málo přes metr padesát a soudě podle toho, jaká únava z ní čísel, odhadoval její věk na pětadvacet až čtyřicet let. Stejně jako ostatní prodejci měla ke kalhotám zlatě kostkované sako, ale vypadalo na ní jako stan, dokonce si musela ohrnout rukávy.

„Asi není třeba,“ zabručel Eddie. „Ale díky.“

Zvedla ruku a dotkla se zavíracího špendlíku, který jí na pravé straně držel pohromadě brýle – jako by se bála, že stejně jako šroubek, který nahrazovala, ji i tahle věc zklame.

„No, kdybyste něco potřebovali, tak...“

„Přebírám to, Steph.“

Muž s knírem jako z pornofilmu, v kompletním kostkovaném obleku – nejen saku – a s lokty hráče hokeje ji odstrčil z cesty. „Bud James, jak se vede? Jsem majitel, viděli jste mě v televizi.“

Hrdě namířil prstem na reklamní výřez z fotografie, na němž byl vyveden v životní velikosti. Očividně zeshlíhlený pomocí filtru. „To jsem já, váš kámoš přes auta. Pěkný oblek, co? Skvělé auto, co? Pojďme si vyjet na zkušební jízdu.“

Eddie se naklonil ke straně. Žena, která byla předtím odstrčena stranou, couvala, střevíce s měkkými podrážkami vrzaly na ošoupané modrobílé dlaždicové podlaze. Popotáhla si sako, zhluboka se nadechla a odvrátila se ke sbírce omšelých kraksen uvnitř autosalonu. Do dveří vstupovala další dvojice a žena napřímila ramena, než se k ní vydala.

„Jak se vede?“ Bud James přiblížil obličej k Eddieho tváři. „Tak co ta zkušební jízda.“

Ad, který kroužil kolem Mini, jako by ho chtěl pozvat na rande, přistoupil k nim a na zlomek vteřiny jste se museli v duchu ptát, jestli Bud nebude mít s tím gothským zevnějškem problém.

Nee. Budovi to zřejmě nevadilo. Ale na druhé straně, patrně by prodal auto i démonovi, kdyby měl hotovost nebo kreditku.

„Není důvod ke zkušební jízdě. Vezmu si ho.“

Bud se usmál jako na plakátu a zavolal přes rameno: „Zazvoň, Mabel!“

Obstarožní žena s jasně modrými očními stíny u recepčního pultu vstala za doprovodu vrzání kloubů a začala vyzvánět jak o život, přičemž dva další prodejci z Budova klubu, rovněž v kostkovaném odění, zapumpovali radostně pěstmi.

„Vyřídíme papíry.“ Bud plácl Ada po rameni. „Musím říct, že když jsem vás viděl přicházet, hádal jsem, že si půjdete tam pro toho chargera.“

Eddie se ohlédl k mohutnému bouráku z oceli, skla a pneumatik se zatmavenými okny. „To je pěkné auto.“

„My vám ho prodáme, co vy na to?“

Když chtěl Bud užuž zopakovat tu blbost s plácnutím po zádech na Eddieho, padlý anděl přimhouřil oči

– a muž zkameněl uprostřed pohybu a couvl. „Vidím, že jste rezervovaný. To respektuju. To jednoznačně respektuju, jo? Pojd'te.“

Ad radostně zagestikuloval rukama s roztaženými prsty. Pak odskotačil do Budovy kanceláře, přičemž vypadal jako Smrt'ák, který se předávkoval cukrem.

Eddieho smysly pošimralo bezdůvodné varování, když pohlédl na prodejkyň. Odváděla dvojici k minivanu a ve tváři se jí zračila slabá naděje.

„No tak,“ volal Ad. „Jdeme na to.“

Budova kanceláře byla menší verzí showroomu, stejné zařízení, stejná cesta časem do minulosti. Na stěně za psacím stolem se skvěl nápis „MÁTE KAMARÁDA V OBCHODĚ S AUTY,“ vyvedený na modro-bílém pozadí s dvěma fotkami Buda po stranách.

„... žádost o půjčku, co vy na to.“ Bud usedal za stůl, kostkovaný král na papírovém trůně. „Jen si ověřím kredit...“

„Hotově,“ prohlásil Ad a rovněž zaparkoval na židli. „Dám vám patnáct.“

No, tohle tedy Buda umlčelo. Ale rychle se vzpamatoval a povytáhl si kostkované kalhoty nad pupek. „No tedy. Jste dobrý zákazník, to vám tedy řeknu. Ale na takovou slevu asi přistoupit nemůžeme. Musím myslet na...“

„Patnáct tisíc.“ Ad vytáhl svazek bankovek z kapsy kožené bundy. „A zařídíte převod a daň.“

Začalo odpočítávání, před Budem se vršily uspořádané hromádky po deseti stodolarových bankovkách a muž zmlkl. Když byly všechny peníze na stole a Ad se s úsměvem napřímil, bylo jasné, že požadovaná cena se sníží. Nic nepomůže při vyjednávání tolik jako trochu hotovosti.

„Jde to na vrub Stephanie Kowalské,“ poznamenal Eddie tlumeným hlasem. „To auto nám prodala ona.“

Bud po něm střelil pohledem. „Prosím?“

„Dáte jí provizi z prodeje.“

„Měníme dějiny, synku?“ Eddie na muže jen zíral a Bud si odkašlal. „Nemám rád, když mi lidi mluví do podnikání.“

Eddie přistoupil k psacímu stolu a smetl peníze do hroty. „Jdeme, Adriane. CarMax nabízí na internetu padesát takových...“

„Tak moment,“ vyskočil Bud ze židle. „Nebudeme se ukvapovat.“

„Zavolejte sem Stephanie. Sdělíte jí tu dobrou zprávu a já vám dám prachy.“

Když Bud pohlédl na Ada, jako by očekával podporu, padlý anděl jen pokrčil rameny. „Jak říká kámoš.“

Bud si cestou k otevřeným dveřím něco mumlal, a pak se vyklonil z veřejí. „Steph. Pojd' sem.“

O dvacet minut později se Adrian fotil vestoje mezi Skutečným Budem a Vyříznutým Budem, Mini Cooper už byl venku z autosalonu, Eddie držel klíček a přitom hladil charger po kapotě. Představoval si, jaké by to bylo sednout za volant silného vozu a odjet, přičemž hleděl na prosklené okno, tvořící průčelí showroomu. Představoval si, jak sprška skla padá jako diamanty, leskne se a třpytí, když dopadá na šachovnicovou podlahu a volně se rozlétá na všechny strany.

„No, musíte si přijít s kamarádem pro ten charger!“ zvolal Bud a tleskl rukama. „Tamhle Mabel potřebuje trochu pohybu, vid', Mabel.“

Mabel u pultu přikývla a zapumpovala obstarožní pětičkou, jako by troubila na klakson skútru pohyblivosti.

Bud se naklonil blíž a ztlumil hlas. „Je to důležitá členka týmu.“

„To jistě.“ Ad natáhl ruku. „Díky, Bude.“

„Ne, *já* děkuju.“

Adrian zamířil ke dveřím krokem významného politika, rozvlnil zástup kostkovaných prodejců, pokynul Mabel, bouchl se pěstí do prsou a udělal znamení míru na umouněného mechanika v koutě. Eddie jen vyšel bočními dveř-

mi a zavrtil hlavou nad Mini Cooperem. Ta věc měla pneumatiky o velikosti bagelů a do zadního zavazadlového prostoru by se vešla leda tak příruční taška...

„Mockrát vám děkuju.“

Eddie se ohlédl. Stephanie Anne Kowalská – třicet čtyři let, vdaná, dvě děti, manžel obžalovaný za řízení v opilosti, matka po mrtvici v ústavu, trvalé bydliště balancující na okraji propadnutí bance kvůli nesplácení hypotéky – vyšla z autosalonu, a jak se k nim blížila, spínala ruce na hrudní kosti, jako by se modlila.

„Jen jsem vám chtěla říct, jak moc si vážím...“ Její slova vyzněla do ztracena, když zaměřila hnědé oči na cosi těsně nad jeho hlavou. Vetřel se do nich úžas a pokřižovala se. „Vy jste anděl.“

Vlídne se na ni usmál a ignoroval její zbožný výraz. „To vy jste nás oslovila. Je jediné fěr...“

„Máte svatozář.“

Eddie se zamračil. „Ne, nemám.“

Zvolna otočila hlavu k Adrianovi, který se zastavil s jednou nohou v Mini Cooperu. Roztřeseným prstem na něj ukázala.

„On je taky anděl,“ vydechla, omládlá výrazem zbožného úžasu.

Eddie pohlédl na svého nejlepšího přítele. Nikde kolem dotyčného nebylo nic vidět – ale na každý pád by to člověk neměl vnímat, ani kdyby Ad svou podstatu nemaskoval.

Čas odtud vypadnout. „Sbohem, Stephanie, mějte se...“

Nesevřela jeho předloktí nijak silně, ale dotek ho zaujal, do kostí mu vystřelilo podivné šumění a šířilo se do celého těla.

Pohlédl na ženu... a rysy její tváře zmizely, rozbité brýle, oči, nos a ústa se rozmazaly, nezbylo po nich nic než oválná prázdnota plet'ové barvy. A pak následoval hlas.

Eddie ještě nikdy nic takového neslyšel, sladký zpěvavý soprán a současně hluboký zvučný alt, slabiky

se splétaly a rozplétaly v harmonii, která mu zvučela v hrudi.

Hora Velkého vozu.

Jakmile jeho mysl ta slova zaznamenala, kouzlo přerušil úder hromu tak hlasitý, až se všichni prodejci v autosalonu přikřčili, zakryli si hlavy a dokonce i Ad se schoval do Mini Cooperu.

Ženino tělo ztuhlo tak prudce, až se jí paže a nohy vymrštily od trupu a kácela se nazad, rovná jako prkno. Eddie ji reflexivně zachytil dřív, než dopadla na chodník, a opatrně ji spustil na zem – a šestý smysl mu sděloval, co bude dál. Samozřejmě, epileptický záchvat, který se jí zmocnil, byl tak silný, až se proměnila ve stepačku, každá část těla se dala do pohybu, plácala, tleskala, zmítala se na betonu.

Z Mini Cooperu se vynořil Ad, vyrazil celým tělem vpřed, jak se dával do běhu...

Eddieho dlaň ho zastavila, a když si byl jistý, že se mu to podařilo, zamnul si dlaně a podržel ruce nad ženiným hrudníkem...

Energie se škvířila, povolána do Eddieho těla, šlehající jiskřící náboj do něj vstupoval, až obracel oči v sloup. Kolem něj brebentily vzdálené hlasy, vířily ve spirále, o níž mu mozek sděloval, že souvisí s jeho vnímáním, nikoli fyzickou rotací, a přesto byl zčistajasna Zemí a oni byli Sluncem a...

„Držím tě.“

Adrian představoval pevný bod uprostřed chaosu, nakrátko si vyměnili role, divoké děcko se stalo klidným místem uprostřed bouře. Silné paže Eddieho zvedly a přerušily spojení dřív, než i on spadl na beton.

Ted' zablikala mihotavá světla a v duchu se ptal, proč na obloze došlo ke zkratu. Jenže ne, to se mu jen zbláznila oční víčka.

Páni, zčistajasna byla kolem spousta kostkovaných obleků.

Než je stihl spočítat, objevil se přímo nad ním Adův obličej, andělový piercingy jako by jiskřily samým mži-

káním. „To nic, jen se mnou dýchej, Eddie, musíš dýchat – chlapec, ty nedýcháš. Dýchej se mnou.“

Nejlepší přítel ho pevně objímal a Eddie dodržoval pokyn, protože neměl žádný plán B a při tom, jak mu zkratovaly myšlenky, hned tak na nějaký nepříjde. Jeho problém spočíval zčásti v tom, že nešlo jen o energii, kterou do sebe přijal. Šlo o to, že věděl, co ta zpráva znamená.

Hora Velkého vozu.

Tři roky. Tak dlouho pátrali nadarmo, jejich mise byla neúspěšná, cíl jim unikl. A teď obdrželi pokyn, nejspíš protože už Stvořitel přestal věřit, že jsou schopni vykonat úkol, který jim On zadal.

Musí jít k... Velkému vozu.

Stephanie Anne Kowalská vedle něj se posadila a rozhlédla se po kostkovaných oblecích, jež vyšly z autosalonu.

„Je to dobré,“ bručel Ad, když se i Eddie zvedl trupem z chodníku. „Jo, jsi v pohodě...“

„Vím, kde je Lassiter.“

Druhý padlý anděl zcela zkoprněl.

Pak se Ad rezignovaně ohlédl na Mini Cooper. „No, aspoň už vím, proč jsem nás sem přivedl. A hele, už máme káru.“

KAPITOLA DRUHÁ

16 KM SEVERNĚ OD HORY VELKÉHO VOZU
NÁRODNÍ PARK ADIRONDACK,
SEVER STÁTU NEW YORK

V houstnoucím šeru voněl horský vzduch borovým jehličím a rašícími pupeny, vůně unášel lenivý chladný vánek, který proudil shora, proplétal se mezi balvany a větvemi, porostem a divokou zvěří, zem halil mráz. Na druhé straně údolí tvořily poslední paprsky slunce srdce v prohlubni mezi vrcholky, hasnoucí světlo se nakrátko uhnízdlilo, už jen žhavé uhlíky, žádné teplo, které by stálo za řeč.

Lassiter, padlý anděl, se vynořil z jeskyně a vybavilo se mu logo řetězce McDonald's.

Přitahován stálostí broskvové záře vykročil k té nádherné podívané a přitom si přehazoval z ruky do ruky malý váček. Stejně jako zlaté oblouky vzpomínek, které na něj náhle dotíraly, byla i podívaná před jeho očima spíš koncentrát zkušeností než něco v současnosti sledovaného, světelný lom světa oproti tomu, co v dané chvíli vnímal a viděl.

V jeho momentálním stavu mysli byla současnost stejná s minulostí, vzpomínka podléhající mylné interpretaci a nepřesnostem.

Byl to Big Mac a hranolky? – přišlo mu na mysl. Nebo jen obyčejný hamburger?

Specifika už zmizela, ale zůstávala většina ostatních detailů toho, proč se vydal na cestu, která vedla sem, do této noci, k této podívané. Před třemi roky ho Stvořitel poslal zachránit bratra černé dýky Tohrmenta, syna

Hharmova, před žalem. Tato mise byla nesourodou kombinací povýšení a trestu. O to první Lassiter neusiloval a toho druhého už zažil až dost, ale na každý pád byl jeho názor stejně irrelevantní jako to, kam ho posláni zavede. Stvořitel s ním měl své plány a stejně jako osudu mu bylo jedno, co si o tom Lassiter myslí.

Měl však svobodnou vůli, takže se nejprve odebral ke zlatým obloukům, aby na Chlapáka tak trochu udělal dlouhý nos. Jo, ale pak mu došlo, že jídlo je patrně stejně nejlepší začátek. Tohr se potuloval v Adirondackém pohoří, živil se krví lesní zvěře – a Ježíši, kdo by si nedal hamburger, natožpak po bůhvíjak dlouhém účinkování v seriálu *Nazí a vystrašení*?

Naneštěstí snědl většinu hranolků už cestou za bratrem.

Hele, byl anděl, ne světec. A to byl odjakživa jeho problém. Ale záchrana se mu podařila. Po nějaké době přestal bojovník truchlit po své zavražděné *shellan* a našel nový život, znovu se zabydlel ve své staré roli králova zástupce. Nejklidnější a nejvyrovnanější člen Bratrstva černé dýky měl i nadále jizvy na duši, ale žil dál, jak přeživší musí, jak musí každá živá bytost.

Když byl úkol vykonán, Lassiter původně předpokládal, že bude povolán zpátky domů, ale nedlouho poté mu bylo nabídnuto druhé povýšení od třetí strany, které Lassiter sakra jistě nepředvídal. Stejně jako předtím s Tohrem ani tentokrát neměl o řečenou práci sebemenší zájem, ale když vám Stvořitelka řekne, že vám předává živočišný druh upírů, a popřeje hodně štěstí se všemi těmi dušičkami a jejich geniálními nápady? No, tak to vezmete. Procvaknou vám jízdenku... na nekonečně dlouhou dobu, nebo dokud se té práce nevzdáte, podle toho, co přijde dřív.

Lassiter upíral zrak přes údolí pod sebou. Původně čekal, že vydrží déle. Jakože aspoň pět let. Deset. Padesát. Století.

Jenže tu byl problém. Když se ocitl na caldwellské scéně, na nikom mu zvláště nezáleželo, a tím se všech-

no fakt usnadnilo, protože na výsledku tím pádem tolik nezáleželo. Kromě toho televize byla dobrá a Lassitera bavila nelukrativní, ale vysoce uspokojujivá vedlejší činnost v podobě věčného dráždění Vishouse, syna Bloodletterova.

Hladká plavba. Dokud ho jako příznaky chřipky nepřemohly pocity, jimiž se nakazil od odvahy a loajality ve svém okolí. Než se nadál, začal mít starosti o upíry ve starém kamenném sídle. Starosti, které vedly k motivaci. Motivaci, která ho vedla k posouvání hranic, ohýbání pravidel... porušování smlouvy o nevměšování, již Stvořitel od všech andělů vyžadoval.

Osud koneckonců byl – nebo měl být – pasiáns. Každý jedinec měl vlastní balíček karet, musel konat vlastní rozhodnutí a nikdo jiný mu neměl podstrkovat karty navíc, aby se dostal z nesnází, když mu prostě nepřicházela pod ruku ta otravná srdcová trojka.

Zpočátku šlo o maličkosti, ale jako všechny zlovyky mu začínalo míň a míň vadit porušování vlastních zásad.

A teď se ocitl tady.

Vážně docela ironie, že konání toho, co měl výslovně zakázáno, vyvrcholilo vlastní nápravou.

Do mysli mu vtrhly vzpomínky na démona Devinu, příkrčil se a ironie situace mu neunikla. Chvilu, kdy se dostal poprvé do problémů kvůli vyjádření sexuality. Jeho nejvyšší řád andělů nesměl souložit, a i když si dával pozor, aby nikdy, nikdy nenechal dojít ke skutečné penetraci, jeho nebudu-mít-s-tou-ženskou-sex ho z pasti nedostalo.

Koho by napadlo, že si nakonec uchovával panictví pro démona.

Aby zachránil duši čestného muže, odevzdal své tělo Devině. A teď tu stál o samotě před hasnoucím západem slunce a snažil se rozpomenout si na detaily objednávky u McDonalda, staré tři roky, aby se mohl vyhnout myšlenkám na všechny ty, které nechával na holičkách... a také na jedinou upírku, jež mu chyběla se steskem

a smutkem horšími než veškeré ponižování a odpor, které si s sebou nesl z času stráveného s démonem.

Vybavil se mu jiný obraz, obraz ženy s vlasy lesklými jako leštěné ryzí stříbro a očima stejně třpytivé barvy a obličejem, který se k němu zvedal... zatímco všude kolem jejích nohou rozkvétal vír lučního kvítí, i když roční doba tomu neodpovídala.

Proč nosit dívce květiny, když jí můžeš dát louku plnou květů? – říkal si tenkrát. Zvláště když jí dáváš sbohem.

Ještě pořád v duchu viděl radost Rahvyn, když se otáčela kolem své osy, a dokonale jasně vnímal i každíčký detail, svit jejích vlasů vlajících v měsíčním světle, pružné tělo v prostém civilním oděvu, úsměv nikoli plachý, ale ztělesňující ženskou krásu a záhadnost. Už před tím okamžikem ji měl v srdci. Když ji tehdy v noci uviděl? Vstoupila i do jeho nesmrtelné duše.

Ale na druhé straně, možná ani tak nešlo o jeho dar a o její reakci na něj... jako spíš o to, že věděl, že se loučí. Navěky. Protože i kdyby se po tom večeru ještě ocitli ve stejné místnosti? Pořád od ní bude vzdálenější než okrajové hranice nebes.

Jo, a následkem styku s démonem bylo, že si vyměnil místo s Tohrem. Teď to byl on, kdo byl sám v lesích a truchlil po ženě, s níž se svázal, protože ji nemohl mít. Skutečnost, že jeho žena je dosud naživu, nic neznamenala.

Nepřipadalo v úvahu, že by s ní teď mohl být. Za prvé, musel chránit Rahvyn před démonem. Čím dál se od ní bude držet, tím líp, aby z ní neudělal terč. Za další... už nebyl tím, kým býval.

Lassiter se podíval po své tělesné podobě a v duchu se ptal, jak ho mohlo tolik postihnout něco, co vlastně neexistovalo. Tenhle obraz těla, které se rozhodl obývat, když to sloužilo jeho účelům, to nebyl *on*. Byl entita spíš než něco smrtelného. Přesto však to, co udělal, přetrvávalo, násilí a pošpinění se přenášelo tím, co byla iluze, do reality.

Nechtěl nic než se vrátit do velikého éteru, prostě zmizet v návalu energie, která nemá vůbec žádné vědomí. A jediný důvod, proč se rituálně neobětoval?

Myslel na Bratrstvo černé dýky, na krále... na jejich rodiny a *doggeny*. Na civilisty. Na Vyvolené, které byly osvobozeny.

Na svou Rahvyn.

Pro dobro živočišného druhu se musel vzchopit. Musel nastartovat. Musel se do toho obout, získat motivaci, vrátit se do hry, zmocnit se míče, najít své stanoviště, zaujmout pozici.

Povzbudivé řeči nezabíraly. Nefungovalo to.

Začínal se bát, že to ani fungovat nebude.

Založil si paže na hrudi a znovu upřel zrak na střípek světla na obzoru. Ze světla soumraku už nezbyvalo skoro nic a ta paralela mu připadala přiléhavá. Z něj už taky moc nezbylo.

Nato se podíval na váček, který si přinesl s sebou. Otevřel ho a vysypal si do dlaně část jeho obsahu. Spleť zlatých článků zářila dokonce i v houstnoucí tmě a Lassiter ji potěžkával. Nosil náhrdelníky, náramky a náušnice už léta, protože ve zlatě bylo trochu slunce, a když nemohl vycházet ven a slunit se přímo, rád cítil na pokožce to teplo. A navíc, vzhledem k tomu, že byl před časem okraden o svatební klenoty, možná si to tímhle trochu vynahrazoval.

Víc než jen trochu.

Odložil všechno zlato, než předal své tělo démonovi. Teď? Už je na sebe nevezme. Nikdy. Patrně by zčernalo.

Nasypal šperky zpátky do váčku, stáhl šňůrku, zavázal ji a odhodil váček do anonymity vyhlídky před sebou. Právě když se jeho silueta rýsovala proti slabému ohni západu slunce, vybuchl a zmizel s výbojem energie, jiskřivá exploze podobná padajícím hvězdám.

Tak dost, pomyslel si. Nikdo ho nepřijde zachránit. Spasitelé se nezachraňují.

Musí se vrátit k Bratrstvu, do Caldwellu, k živočišnému druhu, na který slíbil dohlédnout. Už dost tohohle dobrovolného očiště...

Znovu se mu do mysli vetřel obraz úchvatné tváře Rahvyn a smazal jeho nejlepší úmysly.

Objal ji jen jednou. Když jí dával sbohem.

Něco mu spadlo na ruku a on se tam podíval. Stříbrná krůpěj se třpytila a horkost, kterou zaznamenal, byla první vjem od...

No, každopádně od chvíle, kdy přišel na tuhle horu.

Setřel slzu, přešel si rukou pod očima a pak pozoroval bříška prstů. To, co z něj padalo, když trpěl, bylo jako rtuť, reflexní kapalina hladká a ulpívavá, vytvářející dokonale kulatý tvar, pokud se jí nahromadilo dost.

Odvrátil se a vykročil zpět ke vchodu jeskyně.

Poznal opravdovou lásku zrakem, čichem, celým svým tělem. Pak udělal sám sobě něco strašného ze správných důvodů a nebylo cesty zpátky.

Raději milovat a ztratit?

„Kecy,“ zabručel, shýbl hlavu a opět zmizel v úkrytu.

KAPITOLA TŘETÍ

NEKONEČNÁ ROVINA EXISTENCE
NĚKDE V PROSTORU A ČASU

Ovšemže tě mám ráda.“

Rahvyn se spustila do ostře růžové trávy, zkřížila nohy pod tělem a opřela se lokty o kolena. Psychedelická obloha nad její hlavou byla zářivě oranžová, plula po ní červená a žlutá oblaka, pseudo-slunce modře zářilo. Načechrané stromy ze pštrosích per a zlatých větví se vlnily v mírném vánku, který voněl liliemi, a kolem se třepetali ptáci vytvoření z tepelného vlnění a tetelení. Opodál se rozkládalo levandulové jezero, zrcadlová hladina odrážela svět, který byl stvořen, aby sloužil jako svatyně... i trezor.

Když se ozvalo zašustění, zavrtěla hlavou. „Ne, není to tvoje vina. A je mi moc líto, že nejsem zrovna dobrá spoléčnice.“

Kniha před ní ležela otevřená, prastaré pergamenové listy se mírně vlnily ve hřbetě, jako by dýchala. Entita vázaná v lidské kůži – nebo snad upíří? – se netýkala slov a stránek o nic víc, než byla tahle metafyzická rovina, v níž se obě ukrývaly, realitou. Kniha byla vodičem energie ve vesmíru, ani dobrá ani zlá, její držitelé a jejich vnitřní světy určovaly směr kouzel a zaříkadel, obsažených mezi jejími deskami.

Což znamenalo, že byla schopná velikého dobra... a nezměrného zla.

Znovu to zašustilo.

„Ach, děkuji,“ zamumlala. „Vážím si tvé starostlivosti. Ale vydržím.“

Opovrhlivý zvuk, který jí odpověděl, mohl znamenat, že Kniha pochybuje o její výdrži nebo snad i o jejím směřování, ale ať tak nebo tak, nebyla v tom žádná nevlídnost. Vůči ní byla kniha vždy jen veskrze milostivá. Ale na druhé straně, na rozdíl od mnoha jiných, nikdy nestála o to osedlat si její moc – a co víc, měla za to, že Kniha vůči ní cítí jakýsi dluh, protože ji Rahvyn zachránila z neúnosné, hroživé situace: potřebovala bezpečí a bezpečí jí bylo poskytnuto, bez pochybností či očekávání odměny.

Protože věděla, jak tu ubohou věc zneužívali, dokázala pochopit, proč to úsilí dostat se ze sféry vlivu démona Deviny...

Ted' přišlo rychlé listování, jako by stránky tvořily otáčivé kolo, které rotovalo, bez počátku, bez konce.

„Prosím, ne,“ zašeptala poraženecky.

Přesto ji Kniha neposlechla.

Zavřela oči, napětí jí sevřelo páteř a zarylo se do zátylku, a automaticky si popotáhla svetr, který ji halil, a změnila pozici nohou v džínách, jež měla na sobě. Ani jedno z toho napětí nezmírnilo.

A když Kniha znehybněla, nechtěla se podívat, protože věděla, co uvidí.

Stejně otevřela oči.

A bylo to tam. Jako by se Kniha stala oknem, uviděla uvnitř jejích obrysů muže, který se nikdy nevzdaloval z jejích myšlenek: Lassiter, padlý anděl, měl měňavé oči a blond a černé vlasy, obličej tvořený výraznými úhly a vyvážený inteligencí, o níž byla poté, co ho jednou pozorovala v davu, přesvědčena, že ji uchovává dobře skrytou pod clonou humoru.

„Ach, Lassitere...“ Pak si odkašlala. „Pročpak mi ho pořád ukazuješ?“

Stránky se zatetelily, jako by se pokoušely na něco pokázat.

„Ano, vím, že je to on. Odtud pramení můj smutek.“

Další třepetání a pak pár plesnutí.

„Kéž bych mluvila tvou řečí, to bych opravdu ráda.“ Stránky se nadzvedly, papír vzdychl – jako by byla naschvál tvrdohlavá. „A jestli je tvé soucítění s mým smutkem způsob, jímž se mi snažíš oplatit...“

Další listování, zvuk podobný potlesku.

„Ano? Tak to je moc milé.“ Pohládila stránky něžným dotykem. „A chápu, že jsi vděčná za ten odpočinek tady, ale sloužím ti ráda. Vím, jaké to je, když tě využívají pro tvé schopnosti způsobem, který škodí. Sama soucítím s tvou situací, a to je účel zabezpečení, jež jsem ti nabídla.“

Okraj stránek se našpulil a poslal jí polibek.

Rahvyn se usmála. „Ano, jsme spřízněné, vid’.“

Zadívala se do krajiny a pohrávala si s představou její další proměny, barevných úprav a uspořádání květeny, možná i proměny jezera ve vodopád, snad i vytvoření zbytečného, ale hezkého přístřeší.

„Lassiter mi však dal sbohem,“ uslyšela svůj hlas. „I kdybych ho vyhledala, nechtěl by mě slyšet. Odešel ode mě – a patrně má pravdu. Co bych mu mohla nabídnout?“

Zase listování, jakoby nesouhlasné.

A pak se kolo znovu roztočilo, nekonečný počet listů se míhal – až to náhle ustalo a Kniha poskočila blíž k ní. Obě stránky byly napěchované slovy, která nedokázala přeložit, text v uspořádaných řádcích...

Zčistajasna se písmena rozechvěla, vibrovala stále silněji, až se odpoutala a rozsypala po stránce, kutálela se jako kuličky a vrážela do sebe navzájem. Začaly se tvořit vlny, vyrážely vpřed a ustupovaly, jen aby se srazily a opět odlétly.

A pak písmena zkameněla a zůstala na místech.

„Obávám se, že nedokážu přečíst...“ Náhle zmlkla.

Svraštila čelo a naklonila hlavu ke straně. Nebyl to text v cizí a neznámé řeči. Nebylo to psané.

Portréty.

Písmena a symboly se spojily, aby vytvořily dva obličje, na každé straně otevřeného svazku jeden. Byli to

muži a čím déle na ně zírala ve snaze rozeznat je, tím zřetelnější byla obě vyobrazení, až se podobala kresbám tužkou zas a znovu obtahovaným hrotem tuhy, stínování temnělo a vytvářelo trojrozměrný efekt, který byl doslova sošný.

Kniha znovu zatleskala, důrazný zvuk byl očividně pokusem přimět ji k soustředění – jenže ona už tak nespouštěla oči z toho, co měla před sebou.

Kniha znovu tleskla.

„Chceš, abych je vyhledala?“ zeptala se. Když se plesknutí svazku ozvalo potřetí, zavrtěla hlavou. „Je mi líto, ale ať jsou pro tebe sebevíc důležití, nevydám se ty dva muže hledat...“

Přerušilo ji ostré klapnutí.

„Jenže ty mě taky potřebuješ. Tahle krajina je v mé mysli, takže pokud jsem tady, vím, že jsi v bezpečí. Nikdo se k tobě nedostane...“

Obličej se rozpadly, písmena se rozpohybovala, znovu vířila, rysy se rozplývaly... jen aby se znovu zformovaly v jiné uspořádání očí a nosu a úst.

„Můj bratranec Sahvage,“ zašeptala.

Další hemžení, další obličej, tentokrát žena. „Jeho *shellan* Mae.“

V nepřetržitém sledu se střídaly další portréty vytvořené písmeny a ona je všechny znala: byli to muži a ženy z doby, kterou nedávno strávila dole na zemi, lidé z Luchasova domu, kde našla přístřeší. Nate, muž, jehož zachránila. Shuli, jeho nejlepší přítel...

Její smutek nad tou galerií byl tak silný, až Rahvyn zvedla ruku k hrudní kosti a třela si ji, protože tam cítila fyzickou bolest. Pohled na Nateovu tvář byl obzvlášť těžký vzhledem k tomu, čím si prošli poté, co byl postřelen... po všem, co pro něj udělala.

Písmena se dál přesouvala a teď ji spatřené tváře polekaly. To nebyli žádní civilisté. Jeden za druhým se objevovali členové Bratrstva černé dýky. Neznala všechny jménem, přesto nepatřili k těm, kteří se snadno zapomínají.

A teď... poslední portrét.

Srdce se jí zastavilo. Muž měl dlouhé černé vlasy splývající do špičatého výběžku na čele a tvář, jež byla současně aristokratická i krutá. Tmavé brýle – o nichž se dozvěděla, že se jim říká panoramatické – mu zakrývaly nevidoucí oči a přispívaly ke zlověstnému zevnějšku, hrozba, kterou ani v nejmenším nezmírňovala hluboká, zuřivá vráska mezi obočím.

Wrath, syn Wrathův, otec Wrathův, slavný Slepý král...

Ty brýle zvolna sejmula pevná ruka... a pak se na ni zpřímá upřely podivné oči, téměř bez zorniček.

Rahvyn sykla a ucukla. Přece ji nemohou vidět? Tohle je jen připomínka a na každý pád je ten muž takřka nevidomý.

Rty se začaly pohybovat, jako by se jí snažily něco sdělit – a pak se na něj ze čtyř rohů otevřeného svazku vyvalil černý příliv, přival písmen se ho zmocnil, když začal křičet. Pohltit ho sevřený vír naprosté temnoty... a pak to všechno smazala exploze a zůstaly jen prázdné stránky.

Rahvyn se v hrůze napřímila a zakryla si obličej rukama. Když se konečně vzpamatovala natolik, aby se znovu podívala, spatřila, že jednotlivá písmena padají od horního okraje otevřených stránek k dolnímu, podobná dešti.

Ne, byl to sníh. Musel to být sníh, protože symboly se snášely a hromadily na dolním okraji papíru, jejich hladina se stále zvyšovala.

„Nejsem spasitelka,“ zašeptala. „Nemohu...“

Část listů Knihy se zkroutila a pak vyfoukla do strany jakoby jazykem: *Pffffffft*.

Hrdlo jí sevřel pocit hrozící zkázy. „Co se stane, jestli odtud odejdu? Nevím, jestli tě to nějak neohrozí...“

Kniha se prudce zavřela. Poté její hrbolaté, ošklivé desky zapulzovaly, jako by se napínaly.

„Umíš se o sebe postarat sama,“ zamumlala.

Ostré klapnutí znamenalo jednoznačný souhlas.

„Ale stejně bych měla spíš zůstat tady s tebou...“

Kniha se rázně otevřela a znovu se objevila okenní tabule s Lassiterovou tváří, která se nepodobala výtvo-ru umělce, ale spíš fotografii padlého anděla, na jehož chmurných rysech si pohrávalo mihotavé světlo.

Stojí u ohně, uhádla, a když sledovala, jak se mu oči třpytí ve zlatém světle, uvědomila si, že stěna za ním je zřejmě jakási skála. Našel z nějakého důvodu útočiště v jeskyni? Zaslechla, jak někdo říkal, že žije s První ro-dinou a Bratrstvem.

Proč by byl sám v divočině? Hrozí mu nebezpečí?

„Anděl se mýlí,“ řekla chraplavě. „Nejsem Dar světla.“

Kniha znovu tleskla a nepřestávala, naléhavost dopa-dajících a vzdalujících se listů se podobala rytmu vojen-ských bubnů.

Vzpomněla si na portrét krále, pohlceného zlem.

A na dva muže, které neznala.

Pak na Lassitera.

„Všechny jejich osudy jsou propojené.“ Když se nedo-čkala odpovědi, pohlédla na Knihu s ještě větším děsem. „Mluv.“

Než se dočkala odpovědi, Rahvyn už vstávala. „Kde najdu...“

Sbírka písmen se rozlila a vytvořila ze změti další kresbu. Jenže to, co se ukázalo... jí vůbec nedávalo smysl.

„Zlaté oblouky?“ pronesla nechápavě.

KAPITOLA ČTVRTÁ

BUDOVA CALDWELLSKÉ POJIŠŤOVNY
ROH TŘINÁCTÉ A OBCHODNÍ TŘÍDY
CENTRUM CALDWELLU

Démon Devina se vymrštila ze saténových podušek s výkřikem uvízlým v hrdle. Prudce oddechovala v tlumeném světle svého doupěte a tiskla si ruku na srdce. Bušení za hrudní kostí bylo tak prudké, až si připadala jako zamilovaná postava z kreslených grotesek padesátých let. *Umpa-umpa-umpa.*

Kde to kurva je...

Okamžitě se zklidnila.

Na pozadí věšáků s oblečením haute couture se tyčila, hrdá a neuvěřitelně nahá, její jediná opravdová láska, zády k ní a s pohledem upřeným na výstavku kolekce kabelek Birkin. Jako obvykle byl pohled na jeho zadek do puntíku stejně líbezný jako zepředu, blond vlasy se mu leskly pod tlumenými stropními světly, ramena nesla jasně rudé stopy po jejích nehtech, pevná prdelka se podobala dvěma dokonalým žemličkám právě vytaženým z trouby.

A byla stejně lahodná.

Čímž se vysvětlovaly otisky jejích zubů na zlaté polokouli nalevo.

Jenom sen. Byl to pouze sen, říkala si, když se opírala zády o čelo postele a stahovala si příkrývku z nahých řader. Bradavky měla rudé a napuchlé, jak je zpracovával, a pohlaví jí slabě pulzovalo mezi nohama.

Na mnoha místech měla modřiny.

Od toho, jak ji držel.

Byl to démonický milenec, samozřejmě, a nešlo jen o pochvalné označení. Ten muž byl vším, po čem kdy

toužila, takřka zakázka vytvořená podle jejích požadavků, a ona vrhla krátký pohled za věšáky s blůzami, sukňemi, šaty a kalhotami... až do protějšího rohu, kde stála osamělá a nemístně působící obecní popelnice.

Předtím na ni položila Knihu, protože sbírka zaříkadl byla drzá a nereagovala a muselo se jí připomenout, že kdyby ji nevytáhla z pozůstatků toho požáru domu, skončila by na skládce. Ztraceně, ta entita byla pěkně protivná.

Ale bude ji potřebovat.

A hele, kouzlo zafungovalo, že ano. Aby získala svou životní lásku, musela si naprojektovat, jak chce být sama zbožňována, a pak vyjít do světa a zničit lásku někomu jinému. Obě části byly celkem jednoduché, jak se ukázalo. A skutečnost, že Lassiter byl tím, s kým vyjebala, když s ním jebala? Velmi uspokojujivá prémie.

Koho by napadlo, že připravit někoho o panictví ho může oloupit o...

„Proč si sakra necháváš tuhle?“

Když její milenec promluvil, Devina jeho tón nevnímala. Pak se ale otočil v bocích a ukázala se horní polovina jeho těla. Ramena a hrudník byly jako z Michelangelovy dílny a břišní svaly jako vystřižené z časopisu *Men's Health*. Nejvíce však zaujal její pozornost obličej. Byl krásný jako model, s vysokými lícními kostmi a hranatou bradou, horní ret smyslně zvlněný a dolní výrazně plný, obočí arogantně vyklenuté, světlé vlasy zvlněné dozadu ze širokého, inteligentního čela.

Nejnádhernějším rysem jeho tváře však byly oči. Hluboko zasazené a s hustými řasami, zorničky úplně nesprávně výrazně modré barvy a duhovka, která měla být barevná, tvořila uhlově černý rámeček, který jako by se tlačil na střed.

Nepodobaly se žádným, jaké kdy viděla.

Ale na druhé straně, takový byl celý. A nešlo jen o fyzické složky.

Šlo o auru zla, která z něj vyzařovala.

„Ta kabelka je zničená,“ pronesl nedůtklivě. Jako by byla blbá. „Proč si ji necháváš?“

Devina přimhouřila oči a potlačila své nadšení.

Ne, Himalayan Birkin 35 s diamantovým kováním *není* zničená. Ano, prošla ohněm, opečená krokodýlí kůže dosud vydávala závan vůně jako z grilovačky, bílý, šedý a hnědý vzor byl skvrnitý popelem, ucha už netvořila dokonalé oblouky. Ale kabelka zůstávala na vrcholku její kolekce nejexkluzivnějších kabelek značky Hermès.

„Měl bys být uctivější,“ pronesla sevřeným hlasem. „Přivedla mi tebe.“

Kouzlo Knihy začalo tím, že si musela vybrat něco, co mělo pro ni veliký osobní význam, a zírat na to s veškerou láskou, s jakou chtěla být sama přijímána – a vybrala si to zničené mistrovské dílo nejen proto, že bylo svatým grálem všech kabelek, ale protože i ona byla šeredná. Znetvořená. Hnusná. Jak to za starých dobrých časů formulovala Taylor Swiftová? Noční můra přestrojená za snění za bílého dne.

A všichni ostatní muži a upíři, o které kdy stála, to poznali.

Takže ano, birkinka byla její objekt a Devina upírala oči na všechno, co bylo poničené – a nechala své srdce unášet duši určujícím citem, o který byla ošizena.

„Měla bys to vyhodit.“

Záblesk vzteku podnítil vražedné nutkání, ale musela se usmát. Ovšemže bude mít její jediná pravá láska pořádné koule, a to nejen anatomicky. Pikantní koření je protilek na nudu a konflikt v ní udrží zájem.

Až do jisté míry, kurva.

„Víš vůbec, co je to za kabelku?“ zaševelila. Jako by byl blbý *on*.

Ty nezvyklé oči se na ni upřely. „Moje *mahmen* jich měla celou sbírku. Ještě než se roku dva tisíce dva objevila na HBO s birkinkou Sarah Jessica Parkerová.“

Naprosto omráčená Devina dokázala jen vyhrknout: „Podle článku ve *Vogue* byla ta modrá padělek.“

„Ta, co patřila mé *mahmen*, ne. Byla na seznamu.“

Devině se celým tělem šířila horkost a byla sexuální povahy, i když se jí nedotýkal ani nemluvil o částech jejího těla a o tom, co jim nebo s nimi hodlá udělat. Věděl o *Seznamu*? Z časů, kdy ještě existoval?

A *Sex ve městě*?

Dobrý bože, skutečně je to ideální muž.

„Tuhle kabelku nikdy nevyhodím.“ Prohrábla si rukou bohaté tmavé vlasy. „Má větší hodnotu, než její poškození napovídá.“

„Jak to, že je ohořelá?“

„Měla jsem tu jednu vězeňkyni. Pokusila se uniknout tak, že ji zapálila a spustila požární alarm.“

Vzhlédl ke stropu. „Myslel bych, že lidé na tebe nemají.“

„Té krávkě plán nevyšel,“ zalhala.

Otočil hlavu zpátky k ní a přimhouřil oči. Něco z toho, jak na ni zíral, ji znervóznilo, takže úplně odhodila přikrývku a třela si stehna o sebe.

„Pojď sem,“ zavelela.

Její milenec se k ní otočil, ale nehýbal se. No, nepřistoupil k lůžku. Jeho pták se samozřejmě hýbal, tvrdl, jak se na ni díval.

„Chci se dívat, jak na sebe saháš,“ řekl.

„A já chci, abys všechnu práci odvedl ty.“

Prohnula se v zádech a její tělo se zvolna sunulo po klouzavých prostěradlech, až měla hlavu zase na polštáři. Zadívala se na svá napjatá ňadra, vložila prsty do úst a začala je zasouvat a vysouvat, v lenivém rytmu, s jasným záměrem. Třela si nohy o sebe, bradavky jí ztuhly ještě víc a přitom na něj upírala zrak.

Usilovně se snažil nepřistoupit k ní. To poznala.

A když mu ruka sjela k bokům a uchopil do dlaně obrovskou erekci, která představovala tak malebnou podívanou, došlo jí, že už má všechno, co kdy chtěla. Svou sbírku značkového oblečení a doplňků, pečlivě vybíraných v průběhu času jen z toho nejlepšího... své dou-

pě s bezpečnostními opatřeními, která ji udržují v izolaci před okolním světem... a tohoto muže, který ji nikdy nepustí – a vždycky ji bude milovat, i když je krásná jenom navenek.

Jakmile se její milenec začal hladit ve stejném rytmu, v jakém si zasouvala prsty do úst a zase je vytahovala, projela jí vrcholící rozkoš takovou silou, až obrátila oči v sloup a tělem jí explodoval orgasmus tak mohutný, až měla pocit, že se určitě rozletí na kousky.

A to se jí ani nedotýkal.

Když Devinino vyvrcholení opadlo, vzdychla a v duchu se vznášela, užívala si to, jak se vzduch něžně dotýká jejích bradavek a plných rtů – a také prsty, které chladily jako led, když nechala ruku spadnout na prostěradlo. Mezi nohama byla napuchlá a kluzká, připravená na něj, i když nadále rozbolavělá.

Mohla by potlačit bolest vůlí, kdyby chtěla. Neudělala to.

Ležela se zavřenýma očima a představovala si, jak muž upírá zrak na její nádhernou nahotu a přitom dál masturbuje. Nevyrcholil a jeho předvídavost ji dojímala. Že byl ochoten vzdát se vlastní rozkoše, aby do ní mohl vstoupit a vrchovatě ji naplnit? Takový gentleman – a nepochybně zatínal stoličky a tesáky měl vystouplé, jak bojoval se svým nutkáním a působil sám sobě muka tím nejlepším možným způsobem.

Aby mu to ještě ztížila, stočila boky ke straně, aby mu předvedla zadek. Pak naschvál zvedla jednu nohu, aby přesně viděl, o co přichází.

Možná mu to bude trochu odpírat, čistě jen proto, že může.

A byla náramná jistota ve vědomí, že bude vždycky po jejím boku.

Vězeň lásky, který se nikdy nechce dostat ze žaláře, dobrovolně ani jinak.

Usmála se pro sebe.

Ještě trochu se usmála.

Usmívala se...

... a čekala...

Devina svraštila čelo a otevřela víčka. Její milenec měl sakra ještě pořád úd tvrdý jako skála a pěští stále přejížděl nahoru a dolů po tom tlustém špalku a prudce oddechoval otevřenými ústy.

Jenže místo aby se díval na ni, prohledával pohledem její doupe, přejížděl po otevřeném kuchyňském koutě, koupelnové sekci s viktoriánskou vanou na nožičkách, hektarech šatstva rozvěšeného na stojanech jako z obchodního domu. Když se jeho zrak usadil na dveřích vedoucích ven, projel jí žilami nával chladu.

Přece nečeká, až zaklepe kurýr s jídlem z restaurace.

A nebyl důvod, proč by se zajímal o východ z této roviny existence, nic ho nenutilo na žádný způsob uvažovat o tom, co se děje ve vnějším světě. Byla jeho vesmír a on zůstane, kde mu řekne.

Milují se, krucinál, a tohle jsou jejich nekonečné líbáčky.

„Na co se díváš?“ zeptala se ostře.

Znovu si dal pěkně načas, než se střetl s jejím pohledem – a vida, ten vzdor nebyl nijak sexy.

„Na nic,“ zabručel.

Kurva.

Po všechny nekonečné noci a dny své existence, až po zlomek vteřiny, v němž ji Stvořitel vyvolal z éteru, byla vodičem nepředstavitelné zkázy, jatek a utrpení.

A kdyby někdo spojil do jednoho všechny její zlé skutky a završil je bolestí, kterou způsobila všemu živému, co zničila, s čím si pohrávala nebo co vykořisťovala...

Ani zdaleka by se to nevyrovnalo tomu, co by to s ní udělalo, kdyby odešel.

„Nikam nepůjdeš,“ zavrčela. „Jsi můj.“

„Řekl jsem, že chci odejít?“ zaševalil.

Devina se posadila a přitáhla si prostěradlo, aby si zakryla řadra. „Jestli ano, tak na tom nezáleží.“ Ukázala červeně nalakovaným nehtem na dveře. „Ty jsou navěky

zavřené, a co víc, miluješ mě vším, co v tobě je. Takže nebudeš *chtít* odejít.“

Jejich mlčení bylo tím, co promění řidký vzduch v pevnou zeď. A s každým uplynulým okamžikem se strach hluboko v jejích útrobach svíral pevněji a pevněji. I když věděla o moci Knihy a viděla, co může způsobit, ochromilo ji, že kdovíproč v jejím případě to, co bylo vyčarováno na její pokyn, dohodnuto a vytesáno v kameni, uletí, odletí...

Její muž udělal krok vpřed. A další. A... ještě jeden.

A pak už se plazil do nohou postele, paže ohnuté lokty ven, zlovorný pohled rozpálený jako oheň, dlouhé tesáky vysunuté ještě níž.

Ztopořené pohlaví mu poskakovalo, připravené do ní vniknout.

Když se dostal na dosah, prudce ji popadl za obě kolena – pak jí roztáhl nohy a škubnutím ji přisunul k sobě. Roztáhl ji, jako by se ji chystal vykuchat jako laň, sklonil hlavu a zadíval se na její lesklé lůno.

Poryv žáru, který ucítila, když znovu uchopil do dlaně své vzrušení a začal se honit, vystřídal mrazivý chlad hrůzy, že odejde.

A tehdy se znovu usmála.

Tohle by s ní nikdy žádný ufnukanec neudělal, ne dlouhodobě, ať by byl fyzicky sebekrásnější. Bude se muset čas od času ocitnout na ostří nože v podobě strachu z opuštěnosti, jinak ji ovládne spokojenost a letargie. Šťastný domov pro ni nikdy nebyl to pravé.

Je stvořením chaosu...

Lash začal vrcholit a nasměroval žhavé tryskání přímo na její lůno, švihavé mokré nárazy, to, jak se vzpínal a šklebil, zvuky jeho chraplavého dechu a vrzání postele, to všechno ji znovu srazilo přes okraj propasti.

Měla orgasmus spolu s ním.

A ani pak s ní ještě neskončil.

Jako inkubus se na ni vrhl, tiskl rty na záhyby, jež právě zvlhčil, hltal její pohlaví...

... zmocňoval se jejího těla stejným způsobem, jako si přivlastnil její duši.

Saaaaakra, on toho nenechá? Ani ona už nikdy nebude potřebovat použít ty zatracené dveře.

KAPITOLA PÁTÁ

Řápas boxerů těžké váhy.

Nakonec se Lassiter rozhodl opustit úkryt, protože prázdný žaludek se mu bouřil. Když se ale odhmotnil a putoval chladnou jarní nocí v roji molekul, neměl vlastně představu, kde sežene něco k jídlu.

No, věděl o jednom místě, kam *nepůjde*. I když Fritz, majordomus Bratrstva, stál v čele stáda úžasných *doggenských* kuchařů a jemu se stýskalo po crêpes suzette jako po členech vlastní rodiny, nehodlal se dostavit k Prvnímu jídlu v sídle. Nedokázal čelit přítomným.

Ale nemohl je ani ignorovat. Nebo spíš... *by neměl*.

Teprve když se vrátil do své podoby a zmocnila se ho závrať, spočítal si to a došlo mu, že už kolik dní nevyšel na slunce. To byl pro jeho tužby větší problém než nějaký hloupý „hlad“. Potřeboval vstřebávat sluneční světlo, ten nesmrtelný zdroj energie, ze kterého čerpal sílu...

Lassiter zaklonil hlavu a podíval se nahoru. Ale ne na oblohu.

Zlaté oblouky před ním zářily jako umělé slunce a na zlomek vteřiny ho napadlo, jestli by se snad nemohl pokusit spolykat trochu toho žlutého světla. Působilo lákavěji než Big Mac, který se chystal zkusit pozít...

Pííííp.

„Co to *sakra* děláš, čekáš, až ti zapne mozek?“

Při zvuku klaksonu a urážek uskočil z cesty nákladáku, vjíždějícímu do pruhu pro nakupující. Kamion velký

jako dům byl začerněný od oken přes karoserii až po nárazníky a chlápek za volantem ladil se svou károu, černé vlasy a bradku doplňovalo černé oblečení a temné, hnusné vystupování podobné asociální projekci, aby všechno tvořilo drsnějšou jednotu.

„Pardon,“ zamumlal Lassiter.

„Jo, dobrý.“

Nákladák se zaburácením motoru odsvištěl k okénku, kde se přijímaly objednávky, a Lassiter se za ním díval s pocitem nostalgie.

Stýskalo se mu po Vishousovi. I když pro něj bratr nikdy neměl dobré slovo.

Po pravdě to bylo na tom chlápku nejpodmanivější, jeho ustavičná podrážděnost znamenala nízko nastavenou laťku: bylo snazší nadzvednout toho nervózního magora než golfový míček.

Kolem projelo další auto, tentokrát kombík značky Volvo, a Lassiter se zadíval do oken restaurace. V pěkně osvětleném interiéru se hemžili všemožní lidé, bylo tam dost rušno vzhledem k tomu, jak bylo pozdě a na jak odlehlém místě...

Do háje.

Tohle byl ten McDonald's, kde před třemi lety kupoval jídlo pro Tohra. Ale na druhé straně, jeho jeskyňka ze *Země ztracených* se nalézala jen pár kroků od místa, kde dotyčného našel, relativně vzato.

S pocitem, že dnešní noc představuje uzavření kruhu, ať už se mu to líbí, nebo ne, přistoupil ke dveřím, otevřel je a ucítil rozpálený olej. Znovu se pokusil rozpomenout, co tenkrát Tohrovi koupil, rozhlédl se a nezamlouvaly se mu proběhlé renovace ani změna obchodních praktik. Stěnu vedle protějšího východu zabírala řada samoobslužných automatů na nealkoholické nápoje a zmizela i řada pokladen s uniformovanými zřízenci a tácy. Teď tu bylo cosi jako bankomaty, ze kterých si lidé objednávali přes dotykové obrazovky, a těch, co pracovali s jídlem, bylo méně a ve větších rozestupech.